

DOMINIKA KIMATY - BIOGRAM

Aktorka- freelanserka/ performerka/ autorka niezależnych spektakli performatywnych. Studiowała aktorstwo w PWST - obecnie Akademia Sztuk Teatralnych w Krakowie. Absolwentka Kursu Choreografii Eksperymentalnej w Centrum ruchu w Warszawie oraz Kursu Teatru Dokumentalnego w Instytucie im. Jerzego Grotowskiego we Wrocławiu. Uczestniczka licznych warsztatów performance oraz pracy z ciałem, m.in. Alternatywna Akademia Tańca - Art Stations Foundation, *performance collective* She She Pop (Berlin), *Planting Dreams* Anna Nowicka & Shelle Etkin, Finding Forms: A Radical Approach to Composition & Performance with Stephanie Skura, TANZLAND FESTIVAL – PONDEROSA Movement & Discovery. Wielokrotna stypendystka, w tym MKiDN (Stypendium z Funduszu Promocji Twórczości), Marszałka Województwa Podlaskiego oraz Prezydenta Miasta Białegostoku. Stworzyła m.in. choreograficzny performans „Opowieści ciała. Ćwiczenia z przeżywania” (UCK w Białymstoku); poetycki performans inspirowany twórczością Stanisława Dróżdża „Do powiem. Dośpiewam się”. Współtworzyła projekt „Musical o musicalu Metro” w reż. Roba Wasiewicza w Teatrze Komuna Warszawa. Performuje w spektaklu „Wolne ciała” w reżyserii i choreografii Marty Ziółek (koprodukcja: Nowy Teatr w Warszawie, Teatr Łąźnia Nowa w Krakowie, Teatr Żeromskiego w Kielcach). Autorka scenariusza dokumentalnego na temat matek-artystek, a także reżyserka czytania performatywnego na jego podstawie.

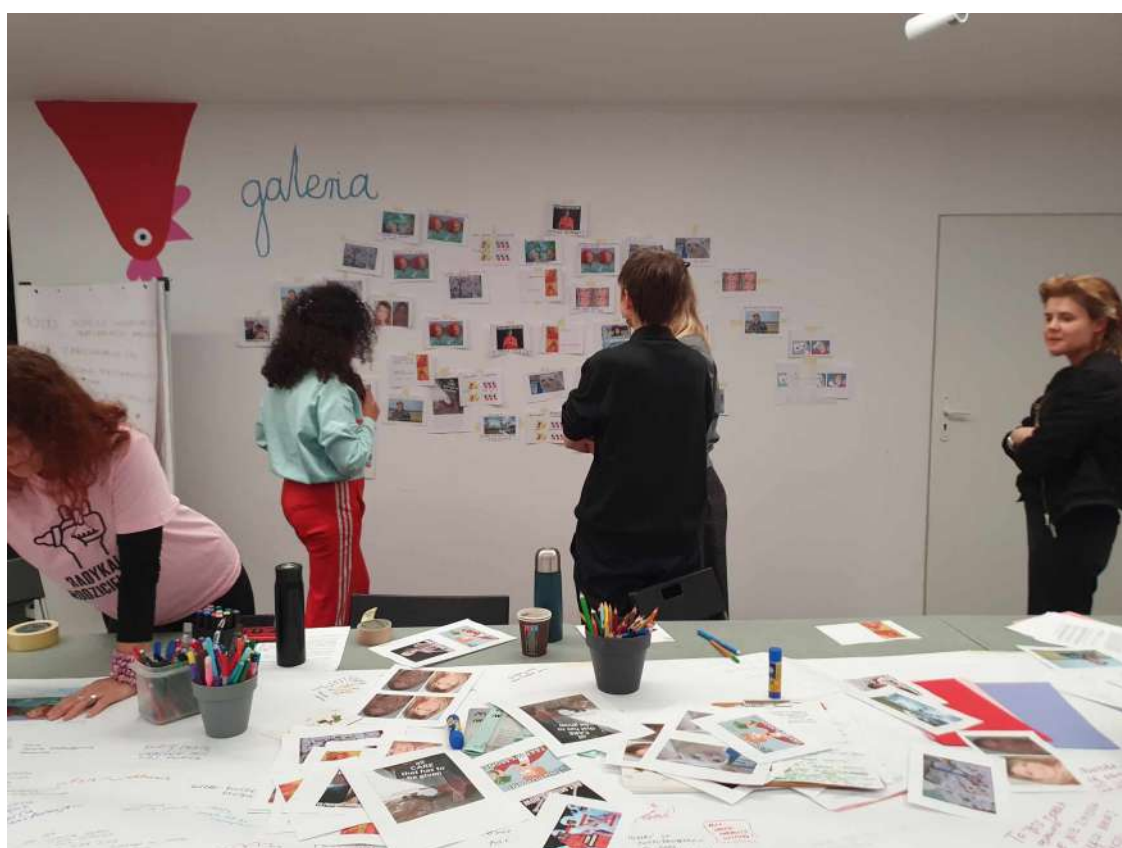
Współtworzyła wydarzenie PLENUM MEMINARIUM #4. (Nie)możliwe praktyki troski w Galerii Arsenał w Białymstoku podczas wystawy: „Radykalne rodzicielstwo”, kuratorka: Eliza Urwanowicz-Rojecka).

Galeria Arsenal. PLENUM MEMINARIUM #4. (Nie)możliwe praktyki troski
(współtworzenie koncepcji spotkania/ odczytanie własnego tekstu nt. matek-artystek)

Spotkanie wokół różnych praktyk i ekonomii troski, współprowadzone przez Plenum Osób Opiekujących Się (Wera Morawiew, Adu Rączka, Katarzyna Kania, Dorota Walentynowicz).

<https://galeria-arsenal.pl/wydarzenia/plenum-meminarium-4-nie-mozliwe-praktyki-troski>

*Galeria Arsenał w
Białymstoku, 10 grudnia
2023 r.*

Instytut im. J. Grotowskiego. CZYTANIE PERFORMATYWNE: „Opowieści podwójne”
(tekst/ koncepcja/ performans)

Obywatelka Rzeka/ III Półmaraton czytań performatywnych Teatru na Faktach
(24 luty 2024 r. Instytut im. Jerzego Grotowskiego we Wrocławiu)

<https://youtu.be/M-pmRITKDCU?si=U0DLjRAI6TcgEK5R>

CSW ŁAŻNIA. Wystawa Pamelii Leończyk: Na (dzieja)tura umiera ostatnia?
(performens)

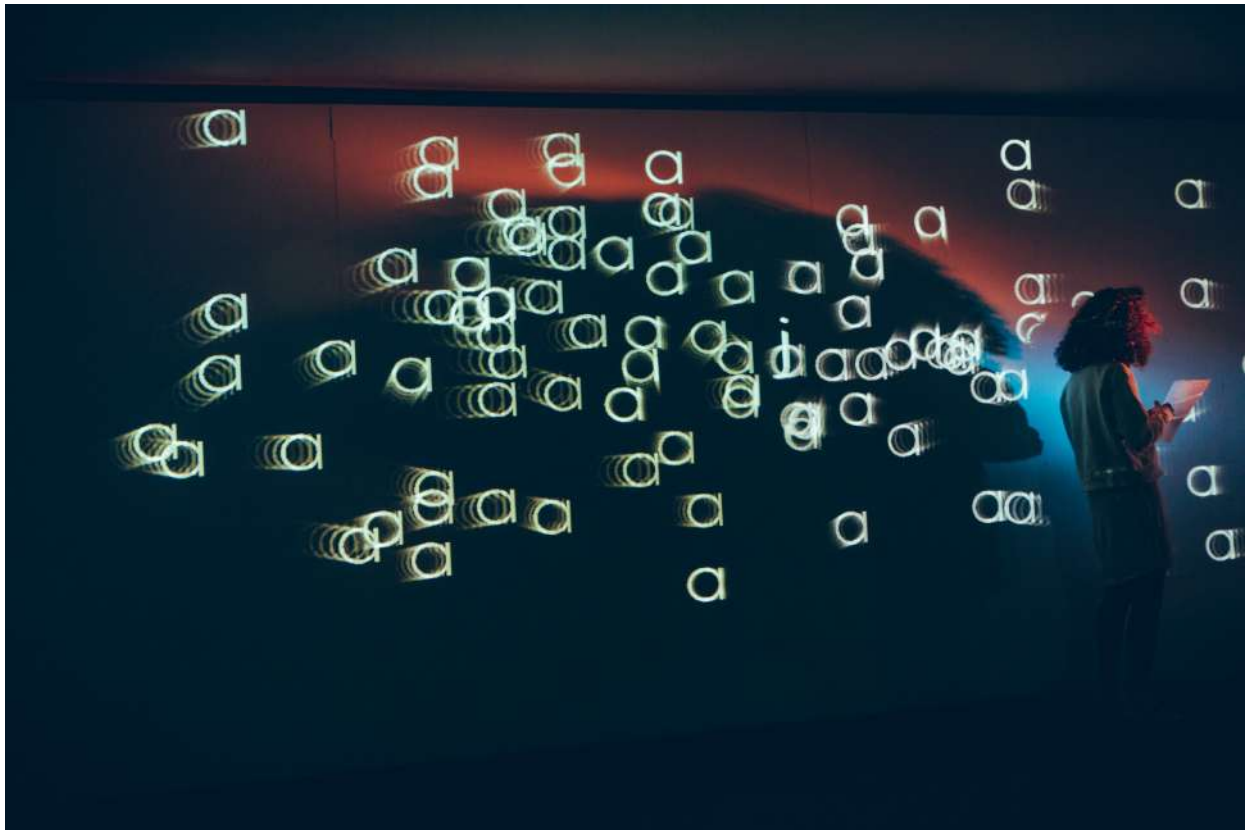
CSW Łaźnia w Gdańsku, wernisaż wystawy - 12 kwietnia 2024 r.

[https://www.instagram.com/reel/C5nugDTI1Ng/?](https://www.instagram.com/reel/C5nugDTI1Ng/?utm_source=ig_web_copy_link&igsh=MzRIODBiNWFIZA==)
[utm_source=ig_web_copy_link&igsh=MzRIODBiNWFIZA==](https://www.instagram.com/reel/C5nugDTI1Ng/?utm_source=ig_web_copy_link&igsh=MzRIODBiNWFIZA==)

Galeria Arsenal. „do powiem. dośpiewam się” - performans
(koncepcja/ performans)

<https://galeria-arsenal.pl/wydarzenia/nika-kima-do-powiem-dospiewam-sie-performance-muzyczny>

Moje obecne zainteresowania skupiają się wokół tematów związanych z pracą opiekuńczą, a także – pośrednio - praktykami troski i podtrzymywania (maintenance). Wspólnie z Plenum Osób Opiekujących się oraz kuratorką Elizą Urwanowicz – Rojecką zorganizowałyśmy spotkanie warsztatowe #4 MEMINARIUM (Nie)możliwe praktyki troski. Wydarzenie to towarzyszyło wystawie „Radykalne rodzicielstwo” w Galerii Arsenał w Białymstoku. We współpracy z Teatrem na faktach oraz Instytutem im. J.Grotowskiego – zrealizowałam czytanie performatywne „Opowieści podwójne”. Dokumentalny scenariusz powstał na podstawie rozmów, które przeprowadziłam z matkami – artystkami.

Ważną pracą był także performans towarzyszący wystawie „Nadzieja/-tura umiera ostatnia?” w CSW ŁĄŻNIA 2, gdzie eksplorowałam temat ucieleśnionego lamentu odnoszącego się do relacji człowiek – natura. Wydarzenie stało się swoistą fantazją na temat ceremonii pogrzebowej dedykowanej nie-ludzkim mieszkańcom rzeki.

Istotną częścią mojej dotychczasowej praktyki były spotkania, rozmowy/ wywiady, a także wspólne spędzanie czasu – poznawanie się i tworzenie więzi. Podczas rozmów z bohaterkami scenariusza dokumentalnego zauważyłam, że opowiedzenie swojej herstorii jest dla rozmówczyń ważnym, wzmacniającym momentem, w którym ich osobiste doświadczenie zyskuje widzialność i staje się częścią szerszego kontekstu. Podczas działań związanych z przygotowywaniem prototypowej akcji performatywnej chciałabym pogłębić ten aspekt mojej praktyki, w której poczucie wspólnotowości może wytworzyć się w nowy sposób. Hasło „Otwieramy się” zainspirowało mnie do przekornego aktu znalezienia miejsca dla tych aspektów doświadczenia, które częściej wywołują reakcję zamknięcia, izolacji, wycofania. Poprzez swoje działanie chciałabym zaprosić to co jednostkowe, intymne, niewygodne i budzące dyskomfort do przestrzeni otwartej, wspólnej, odsłoniętej, nagiej i bezbronnej, a jednocześnie silnej w swym оголоczeniu. Prototypowy akt performatywny celowo operuje ascetyczną, prostą formą. Chciałabym sprawdzić czy surowa wypowiedź ma szansę będzie wejść w dialog z odbiorcami.